

STEPHEN KING

ΩΣ RICHARD BACHMAN

ΕΡΓΑ ΟΔΟΠΟΙΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Ο Κινγκ είναι ο αδιαφιλονίκητος Βασιλιάς του Τρόμου.»

–*TIME*

«Ο συγγραφέας της τελειότητας... Ο Στίβεν Κινγκ είναι ένας από τους πιο ευφάνταστους σύγχρονους μυθιστοριογράφους.»

–*The Sunday Times*

«Η φαντασία του Κινγκ είναι αχανής. Γνωρίζει πώς να κερδίζει τους αναγνώστες του διεισδύοντας στις πιο μύχιες σκέψεις τους... Πρόκειται για έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες της εποχής μας.»

–*Guardian*

«Ο Στίβεν Κινγκ είναι από εκείνους τους λογοτέχνες που διαθέτουν έμφυτο αφηγηματικό ταλέντο... Είναι αναπόφευκτο να εθιστείτε στη γραφή του.»

–*Daily Express*

«Ο Στίβεν Κινγκ έχει δημιουργήσει ένα δικό του λογοτεχνικό είδος όπου συνηθισμένοι άνθρωποι έρχονται αντιμέτωποι με τις πιο τρομακτικές καταστάσεις... Έχει την ικανότητα να κάνει το αδύνατο τόσο τρομακτικό, ώστε ο αναγνώστης να νιώθει επιτακτικά την ανάγκη να διπλοκλειδώσει την πόρτα του σπιτιού του.»

–*The Boston Globe*

«Το αφηγηματικό ταλέντο του Κινγκ είναι απaráμιλλο. Και η άγρια φαντασία του δεν έχει όρια...»

–*George Pelecanos*

«Ο Στίβεν Κινγκ γνωρίζει ακριβώς τι είναι αυτό που σας τρομάζει περισσότερο.»

–*Esquire*

Πρόλογος

Δεν ξέρω γιατί. Ούτε εσύ ξέρεις γιατί.
Το πιο πιθανό είναι πως ούτε ο Θεός ξέρει το γιατί.
Είναι απλώς δουλειές της κυβέρνησης, αυτό είναι όλο.

-Από συνέντευξη στον δρόμο σχετικά με τον
Πόλεμο του Βιετνάμ, γύρω στα 1967.

Όμως το Βιετνάμ είχε τελειώσει πια και η χώρα συνέχιζε τη ζωή της.

Κάποιο ζεστό απόγευμα του Αυγούστου του 1972, το βαν ε-ξωτερικών μεταδόσεων του τηλεοπτικού σταθμού WHLM ήταν παρκαρισμένο κοντά στο Γουέστγκεϊτ, στο τέλος της ταχείας κυκλοφορίας Εθνικής Οδού 784. Ένα μικρό πλήθος ήταν συγκεντρωμένο γύρω από ένα πόντιουμ γεμάτο σημαιάκια που είχε στηθεί πρόχειρα· τα σημαιάκια έμοιαζαν με λεπτή σάρκα που κάλυπτε έναν σκελετό από γυμνές σανίδες. Πίσω του, στην κορυφή ενός αναχώματος με γρασίδι, βρίσκονταν τα διόδια του αυτοκινητόδρομου. Μπροστά του, μια ανοιχτή, βαλτώδης έκταση απλωνόταν προς τις παρυφές των προαστίων, τα περίχωρα της πόλης.

Ένας νεαρός ρεπόρτερ ονόματι Ντέιβ Άλμπερτ έπαιρνε μικρές συνεντεύξεις από διάφορους περαστικούς, ενώ περίμενε μαζί με τους συναδέλφους του την άφιξη του δημάρχου και του κυβερνήτη για την τελετή έναρξης των εργασιών.

Πρότεινε το μικρόφωνο σ' έναν ηλικιωμένο άντρα που φορούσε γυαλιά οράσεως με σκουρόχρωμους φακούς.

«Λοιπόν», είπε ο ηλικιωμένος καθώς κοιτούσε τρέμοντας την κάμερα. «Νομίζω ότι είναι πολύ σημαντικό πράγμα για την πόλη. Το είχαμε ανάγκη εδώ και πολύ καιρό. Είναι... πολύ σημαντικό πράγμα για την πόλη.» Ξεροκατάπιε, συνειδητοποιώντας ότι επαναλαμβάνόταν, ανίκανος να σταματήσει, υπνωτισμένος

από το αμείλικτο, κυκλώπειο μάτι των μελλοντικών γενεών.
«Πολύ σημαντικό», πρόσθεσε ξέπνοα.

«Σας ευχαριστώ, κύριε. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.»

«Πιστεύετε ότι θα το χρησιμοποιήσουν; Στις αποψινές ειδήσεις;»

Ο Άλμπερτ τού απάντησε με ένα επαγγελματικό χαμόγελο χωρίς νόημα. «Δεν είμαι σίγουρος, κύριε. Είναι πολύ πιθανό.»

Ο ηχολήπτης τού έδειξε ψηλά προς τον χώρο αναστροφής των διοδίων, όπου η Chrysler Imperial του κυβερνήτη είχε μόλις σταματήσει. Το αυτοκίνητο στραφάλιζε και γυάλιζε κάτω από την καλοκαιρινή λιακάδα σαν μπάλα μπιλιάρδου με ανάγλυφα σχέδια από χρώμιο: Ο Άλμπερτ ανταπέδωσε το νεύμα και σήκωσε το ένα του δάχτυλο. Μαζί με τον κάμεραμαν πλησίασαν έναν τύπο με λευκό πουκάμισο και ανασηκωμένα μανίκια. Ο τύπος κοιτούσε κακόκεφα το πόντιουμ.

«Θα θέλατε να μας πείτε τη γνώμη σας για όλα αυτά, κύριε...»

«Ντόους. Ναι, θα ήθελα.» Η φωνή του ήταν μπάσα, ευχάριστη.

«Γράφει», μουρμούρισε ο κάμεραμαν.

Ο άντρας με το λευκό πουκάμισο, διατηρώντας τον ευχάριστο τόνο στη φωνή του, είπε: «Νομίζω ότι είναι μια μαλακία και μισή.»

Ο κάμεραμαν έκανε μια γκριμάτσα. Ο Άλμπερτ έγνεψε, κοιτάζοντας επιτιμητικά τον άντρα με το λευκό πουκάμισο, και κατόπιν έκανε σινιάλο στον κάμεραμαν, ανοιγοκλείνοντας σαν ψαλίδι τον δείκτη και τον μέσο του δεξιού του χεριού.

Ο ηλικιωμένος κύριος κοιτούσε το σκηνικό με αληθινό τρόπο. Ψηλά, δίπλα στα κουβούκλια των διοδίων, ο κυβερνήτης έβγαινε από την Imperial. Η πράσινη γραβάτα του γυάλιζε στον ήλιο.

Ο άντρας με το λευκό πουκάμισο είπε ευγενικά: «Θα παιχτεί στις ειδήσεις των έξι ή των έντεκα;»

«Χα χα... φιλαράκο μου, είσαι μεγάλο όργιο», είπε ξινά ο Άλμπερτ και έφυγε για να προλάβει τον κυβερνήτη. Ο κάμεραμαν τον ακολούθησε βιαστικά. Ο άντρας με το λευκό πουκάμισο παρατηρούσε τον κυβερνήτη να κατεβαίνει προσεκτικά την πλαγιά με το γρασίδι.

Ο Άλμπερτ ξανασυνάντησε τον άντρα με το λευκό πουκάμισο έπειτα από δεκαεφτά μήνες, αλλά επειδή κανένας από τους δυο τους δεν θυμόταν ότι είχαν ξαναβρεθεί στο παρελθόν, θα μπορούσε να είναι η πρώτη τους φορά.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Αργά χθες τη νύχτα, η βροχή χτυπούσε το παράθυρό μου
Διέσχισα το σκοτεινό δωμάτιο και στο φως της λάμπας
Μου φάνηκε ότι κάτω στον δρόμο
Είδα το πνεύμα του αιώνα
Να μας λέει ότι όλοι έχουμε χτυπήσει κόκκινο.

–Αλ Στιούαρτ

20 Νοεμβρίου 1973

Συνέχισε να κάνει πράγματα χωρίς να επιτρέπει στον εαυτό του να τα σκέφτεται. Έτσι ένιωθε μεγαλύτερη ασφάλεια. Ήταν λες και είχε ένα ρελέ στο κεφάλι του, και κάποιος το πατούσε κάθε φορά που ένα κομμάτι του εαυτού του δοκίμαζε να ρωτήσει: *Μα γιατί το κάνεις αυτό;* Το μυαλό του σιγά σιγά σκοτεινίαζε. Έι, Τζόρτζι, ποιος έσβησε τα φώτα; Ουπς, εγώ! Μάλλον έχουν κάποιο πρόβλημα οι καλωδιώσεις. Μισό λεπτό. Ανέβασε ξανά τον διακόπτη. Τα φώτα ανάβουν ξανά. Αλλά η σκέψη έχει εξαφανιστεί. Όλα καλά. Ας συνεχίσουμε. Φρέντι, πού βρισκόμαστε;

Προχωρούσε προς τη στάση του λεωφορείου όταν είδε την πινακίδα που έγραφε:

ΠΥΡΟΜΑΧΙΚΑ – ΟΠΛΟΠΩΛΕΙΟ ΧΑΡΒΕΪ – ΠΥΡΟΜΑΧΙΚΑ
Remington - Winchester - Colt - Smith & Wesson
ΚΥΝΗΓΟΙ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΙ

Από τον γκρίζο ουρανό έπεφτε λίγο χιόνι. Ήταν το πρώτο χιόνι της χρονιάς· οι νιφάδες προσγειώνονταν απαλά στο πεζοδρόμιο σαν λεκέδες μαγειρικής σόδας κι έπειτα έλιωναν. Είδε ένα μικρό αγόρι με έναν κόκκινο πλεχτό σκούφο να περνάει με το στόμα ανοιχτό και τη γλώσσα έξω, προσπαθώντας να πιάσει μια νιφάδα. Θα λιώσει, Φρέντι, σκέφτηκε κοιτάζοντας το παιδί, αλλά εκείνο συνέχισε έτσι κι αλλιώς τον δρόμο του με το κεφάλι του γερμένο προς τα πίσω.

Σταμάτησε μπροστά από το Οπλοπωλείο Χάρβεϊ. Δίσταζε να κάνει το επόμενο βήμα. Δίπλα στην εξώπορτα υπήρχε ένα ράφι με τις τελευταίες εκδόσεις των εφημερίδων, όπου το πρωτοσέλιδο έλεγε:

ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΥΘΡΑΥΣΤΗ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑ

Ακριβώς από κάτω, στο ράφι, υπήρχε μια μουντζουρωμένη λευκή πινακίδα που έγραφε:

ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΠΛΗΡΩΣΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΑΣ!
ΑΝ ΤΟ ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΤΕ, ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ
Γ' ΑΥΤΗΝ Ο ΠΩΛΗΤΗΣ

Μέσα ήταν ζεστά. Το κατάστημα ήταν μακρόστενο αλλά όχι πολύ φαρδύ. Υπήρχε μόνο ένας διάδρομος. Πίσω από την πόρτα, στα αριστερά, υπήρχε μια γυάλινη προθήκη γεμάτη κουτιά με πυρομαχικά. Αναγνώρισε αμέσως τα φυσίγγια των 22, επειδή όταν ήταν παιδί στο Κονέτικατ, είχε μια εικοσιδυάρα καραμπίνα μίας βολής. Λαχταρούσε εκείνο το τουφέκι για τρία χρόνια μα όταν τελικά το πήρε, δεν ήξερε τι να το κάνει. Προπονήθηκε για λίγο στη σκοποβολή σε κονσερβοκούτια κι έπειτα πυροβόλησε μια γαλάζια κίσσα. Η κίσσα δεν ψόφησε αμέσως. Καθόταν στο χιόνι κυκλωμένη από μια ροζ αιμάτινη κηλίδα, με το ράμφος της να ανοιγοκλείνει αργά. Μετά απ' αυτό είχε κρεμάσει το όπλο στον τοίχο· έμεινε έτσι για τρία χρόνια, μέχρι που το πούλησε σ' ένα παιδί στον δρόμο για εννέα δολάρια κι ένα χαρτόκουτο με κόμικς.

Με τα υπόλοιπα πυρομαχικά ήταν ακόμα λιγότερο εξοικειωμένος. Τριάντα τριάντα, τριάντα μηδέν έξι και μερικές σφαίρες που έμοιαζαν με μικροσκοπικές οβίδες. Άραγε τι είδους ζώα σκοτώνεις με αυτά; αναρωτήθηκε. Τίγρεις; Δεινόσαυρους; Ωστόσο ασκούσαν πάνω του μια κάποια γοητεία, έτσι όπως πε-

ρίμεναν πίσω από τη γυάλινη προθήκη σαν καραμέλες σε ψιλικατζίδικο.

Ο υπάλληλος ή ιδιοκτήτης του οπλοπωλείου μιλούσε με έναν χοντρό άντρα που φορούσε χακί παντελόνι και χακί στρατιωτικό πουκάμισο. Το πουκάμισο είχε τσέπες με πτερύγια. Μιλούσαν για ένα πιστόλι που βρισκόταν ακουμπισμένο πάνω σε μια άλλη γυάλινη προθήκη, αποσυναρμολογημένο. Ο χοντρός άντρας τράβηξε προς τα πίσω τον ολκό και κοίταξαν και οι δύο τη λαδωμένη θαλάμη. Ο χοντρός άντρας είπε κάτι και ο υπάλληλος ή ιδιοκτήτης έβαλε τα γέλια.

«Τι πράγμα; Τα αυτόματα πάντα μπλοκάρουν; Αυτό το κληρονόμησες από τον πατέρα σου, Μακ. Παραδέξου το.»

«Χάρι, όλο παπαριές λες, το ξέρεις;»

‘Όλο παπαριές λες, Φρεντ, σκέφτηκε. ‘Όλο παπαριές. Το ξέρεις, Φρεντ;

Ο Φρεντ είπε ότι το ήξερε.

Στα δεξιά υπήρχε μια γυάλινη προθήκη που κάλυπτε όλο το μήκος του καταστήματος. Ήταν γεμάτη τουφέκια σε οπλοβαστούς. Μπόρεσε να ξεχωρίσει τις δίκαννες καραμπίνες, αλλά όλα τα υπόλοιπα ήταν ένα μυστήριο για εκείνον. ‘Όμως υπήρχαν κάποιοι άνθρωποι –για παράδειγμα, εκείνοι οι δύο στον απέναντι πάγκο– που κατείχαν τόσο τέλεια αυτόν τον κόσμο όσο ο ίδιος τη λογιστική, που είχε σπουδάσει στο κολέγιο.

Προχώρησε πιο μέσα στο κατάστημα και κοίταξε μια βιτρίνα γεμάτη με πιστόλια. Είδε μερικά αεροβόλα, λίγα εικοσιδυάρια, ένα τριανταοχτάρι με ξύλινη λαβή, κάνα δυο σαρανταπεντάρια κι ένα όπλο που αναγνώρισε ως σαραντατεσσάρι Magnum, ίδιο με αυτό που κουβαλούσε ο Ντέρτι Χάρι σε εκείνη την ταινία. Στο καθαριστήριο είχε ακούσει τον Ρον Στόουν και τον Βίνι Μείσον να μιλάνε για εκείνη την ταινία, και ο Βίνι είχε πει: «Δεν θα άφηναν ποτέ μπάτσο να κυκλοφορεί στην πόλη με ένα τέτοιο κανόνι. Αυτό το μαραφέτι ανοίγει τρύπα σε άνθρωπο από ένα μίλι μακριά.»

Ο χοντρός άντρας, ο Μακ, και ο υπάλληλος ή ιδιοκτήτης του καταστήματος, ο Χάρι (όπως στον Ντέρτι Χάρι), συναρμολόγησαν ξανά το όπλο.

«Ρίξε μου ένα τηλέφωνο όταν φέρεις εκείνο το Menschler», είπε ο Μακ.

«Θα σε πάρω... αλλά η προκατάληψη σου για τα αυτόματα είναι παράλογη», είπε ο Χάρι. (Αποφάσισε ότι ο Χάρι ήταν ο ιδιοκτήτης –ένας υπάλληλος ποτέ δεν θα έλεγε έναν πελάτη παράλογο.) «Πρέπει οπωσδήποτε να έχεις το Cobra την επόμενη εβδομάδα;»

«Θα το ήθελα», είπε ο Μακ.

«Δεν σ' το υπόσχομαι.»

«Ποτέ δεν μου υπόσχεσαι τίποτα... αλλά είσαι ο καλύτερος πλοηγός στην πόλη, πανάθεμά σε, και το ξέρεις.»

«Και βέβαια το ξέρω.»

Ο Μακ χάιδεψε το όπλο πάνω στη γυάλινη προθήκη και γύρισε για να φύγει. Ο Μακ έπεσε πάνω σε κείνον –*Το νου σου, Μακ. Φρόντισε να χαμογελάς όταν κάνεις κάτι τέτοιο*– και κατόπιν συνέχισε προς την πόρτα. Η εφημερίδα ήταν χωμένη κάτω από τη μασχάλη του Μακ, και μπόρεσε να διαβάσει:

ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΥΘΡΑΥΣ

Ο Χάρι γύρισε προς το μέρος του, εξακολουθώντας να χαμογελάει και να κουνάει το κεφάλι του. «Μπορώ να βοηθήσω;»

«Το ελπίζω. Όμως σε προειδοποιώ, δεν έχω ιδέα από όπλα.»

Ο Χάρι σήκωσε τους ώμους του. «Και λοιπόν; Υπάρχει κάποιος νόμος που το απαγορεύει; Είναι για κάποιον άλλον; Δώρο Χριστουγέννων;»

«Ναι, ακριβώς», είπε αρπάζοντας την ευκαιρία. «Έχω έναν ξάδερφο –τον λένε Νικ. Νικ Άνταμς. Μένει στο Μίσιγκαν και έχει ένα σωρό όπλα. Καταλαβαίνεις... του αρέσει να κυνηγάει, αλλά είναι και κάτι παραπάνω. Είναι κάτι σαν...»

«Χόμπι;» ρώτησε ο Χάρι χαμογελώντας.

«Ναι, ακριβώς.» Ήταν έτοιμος να πει *φετίχ*. Τα μάτια του έπεσαν στην ταμειακή μηχανή, όπου υπήρχε κολλημένο ένα πα-
νάρχαιο αυτοκόλλητο. Το αυτοκόλλητο έγραφε:

ΑΝ ΤΑ ΟΠΛΑ ΒΓΟΥΝ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ, ΟΙ ΜΟΝΟΙ
ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΟΠΛΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ

Χαμογέλασε στον Χάρι και είπε: «Αυτό είναι μεγάλη αλήθεια, ξέρεις.»

«Και βέβαια είναι», είπε ο Χάρι. «Αυτός ο ξάδερφός σου...»

«Να, είναι κάπως σαν να προσπαθούμε να ξεπεράσουμε ο έ-
νας τον άλλο. Ξέρει πόσο μου αρέσει να ασχολούμαι με τη βάρκα
μου και πέρσι τα Χριστούγεννα μου χάρισε μια εξωλέμβια *Enin-
rude* εξήντα ίππων –το πιστεύεις; Την έστειλε με την υπηρεσία
δεμάτων του ταχυδρομείου. Εγώ του χάρισα ένα κυνηγετικό
τζάκετ. Ένωσα σαν βλάκας.»

Ο Χάρι έγνεψε με κατανόηση.

«Λοιπόν, πριν από έξι εβδομάδες περίπου μου έστειλε ένα
γράμμα, και ήταν χαρούμενος σαν μικρό παιδί που είχε βρει ει-
σιτήριο για το τσίρκο. Φαίνεται ότι αυτός μαζί με πέντ' έξι φι-
λαράκια του έκαναν κοινό ταμείο και αποφάσισαν να κάνουν
ένα ταξιδάκι στο Μεξικό, σε μια περιοχή χωρίς περιορισμούς
στη χρήση όπλων.»

«Σε κάποια περιοχή ελεύθερης θήρας;»

«Ναι, ακριβώς.» Άφησε ένα πνιχτό γελάκι. «Χτυπάς ό,τι και
όσα σου κάνει κέφι. Γι' αυτό τα εκτρέφουν, ξέρεις. Ελάφια, αντι-
λόπες, αρκούδες, βίσονες. Τα πάντα.»

«Ήταν το Μπόκα Ρίο;»

«Ειλικρινά, δεν θυμάμαι. Νομίζω ότι το όνομα ήταν πιο μα-
κρύ.»

Τα μάτια του Χάρι είχαν πάρει μια ονειροπόλα διάθεση. «Εί-
δες εκείνο τον τύπο που μόλις έφυγε; Μαζί με αυτόν και άλλους

δύο, πήγα στο Μπόκα Ρίο το 1965. Σκότωσα μια ζέβρα. Μια γαμμήνη ζέβρα, ρε φίλε! Την έχω στον τοίχο της αίθουσας τροπαίων μου, στο σπίτι. Δεν έχω περάσει καλύτερα στη ζωή μου άλλη φορά, εκτός από μία. Το ζηλεύω το ξαδερφάκι σου.»

«Λοιπόν, το συζήτησα με τη γυναίκα μου», είπε, «και με συμβούλευσε να το κάνω. Φέτος τα πήγαμε πολύ καλά στο καθαριστήριο. Δουλεύω στα καθαριστήρια Blue Ribbon, στη Γουέστερν.»

«Ναι, ξέρω πού είναι.»

Ένιωσε ότι θα μπορούσε να συνεχίσει να μιλάει με τον Χάρι όλη μέρα, για όλη την υπόλοιπη χρονιά, να υφαίνει την αλήθεια και το ψέμα μαζί σ' ένα όμορφο, φαντεζί χαλί τοίχου. Άσε τον κόσμο να σε προσπεράσει. Ξέχνα την έλλειψη καυσίμων, την άνοδο της τιμής του κρέατος και την ασταθή εκχειρία. Ας μιλήσουμε για ξαδέρφια που δεν υπήρξαν ποτέ, εντάξει, Φρεντ; Έγινε, Τζορτζ.

«Φέτος αναλάβαμε το Κεντρικό Νοσοκομείο, το ψυχιατρείο και άλλα τρία νέα μοτέλ.»

«Εσείς έχετε το Quality Motor Court στη Λεωφόρο Φράνκλιν;»

«Ναι.»

«Έχω μείνει εκεί μερικές φορές», είπε ο Χάρι. «Τα σεντόνια ήταν πάντα πεντακάθαρα. Είναι περίεργο· ποτέ δεν σκέφτεσαι ποιος πλένει τα σεντόνια όταν μένεις σε κάποιο μοτέλ.»

«Ναι, είχαμε καλή χρονιά. Έτσι σκέφτηκα ότι ίσως θα μπορούσα να πάρω στον Νικ ένα τουφέκι κι ένα πιστόλι. Ξέρω ότι πάντα ήθελε ένα σαραντατεσσάρι Magnum, τον έχω ακούσει να αναφέρει το συγκεκριμένο.»

Ο Χάρι έβγαλε το Magnum και το ακούμπησε προσεκτικά πάνω στη γυάλινη προθήκη. Το έπιασε και το σήκωσε. Του άρρεσε που ήταν ογκώδες. Δεν ήταν για φλώρους.

Το άφησε ξανά στη γυάλινη προθήκη.

«Η όπλιση του συγκεκριμένου...» άρχισε να λέει ο Χάρι.

Γέλασε και σήκωσε το χέρι του. «Μην προσπαθείς να με ψήσεις. Είμαι ήδη ψημένος. Ο αδαής είναι πάντα ψημένος. Πόσες σφαίρες να πάρω;»

Ο Χάρι σήκωσε τους ώμους του. «Πάρ' του δέκα κουτιά, γιατί όχι; Μπορεί να βρει κι άλλες ανά πάσα στιγμή. Η τιμή του όπλου είναι διακόσια ογδόντα εννέα δολάρια συν τους φόρους, αλλά θα σ' το δώσω για διακόσια ογδόντα, μαζί με τις σφαίρες. Τι λες;»

«Σούπερ!» είπε και το εννοούσε. Και αμέσως μετά, επειδή του φάνηκε ότι χρειαζόταν κάτι ακόμα, πρόσθεσε: «Είναι πολύ όμορφο κομμάτι.»

«Αν πρόκειται να πάει στο Μπόκα Ρίο, θα πιάσει τόπο.»

«Τώρα, για το τουφέκι...»

«Τι έχει;»

Σήκωσε τους ώμους του και άνοιξε τις παλάμες του, ομολογώντας την άγνοιά του. «Συγγνώμη. Δεν έχω ιδέα. Έχει δύο ή τρεις караμπίνες, και μία που τη λέει ημιαυτόματη.»

«Remington;» τον ρώτησε ο Χάρι, τόσο γρήγορα που ένιωσε φόβο· λες και περπατούσε σε μια λίμνη όπου το νερό του έφτανε ως τη μέση και ξαφνικά ο βυθός κατηφόριζε.

«Νομίζω. Αλλά μπορεί να κάνω και λάθος.»

«Η Remington φτιάχνει τις καλύτερες ημιαυτόματες», είπε ο Χάρι και έγνεψε, κάνοντάς τον να νιώσει ξανά άνετα. «Μέχρι πού θες να φτάσεις;»

«Άκου, θα είμαι ειλικρινής μαζί σου. Η εξωλέμβια πρέπει να του στοίχισε τέσσερα κατοστάρικα. Θα ήθελα να φτάσω τουλάχιστον τα πέντε. Έξι το ανώτερο.»

«Τα πάτε πολύ καλά με τον ξάδερφο, έτσι;»

«Μεγαλώσαμε μαζί», είπε με ειλικρίνεια. «Αν χρειαζόταν, θα έδινα και το δεξί μου χέρι για τον Νικ.»

«Ωραία τότε, θέλω να σου δείξω κάτι», είπε ο Χάρι. Έβγαλε ένα κλειδί από την αρμαθιά του και πήγε σ' ένα από τα ντουλάπια με τις γυάλινες βιτρίνες. Το άνοιξε, ανέβηκε σ' ένα σκαμνί

και κατέβασε ένα βαρύ, μακρύ τουφέκι με σκαλιστό υποκόπανο. «Αυτό μπορεί να είναι λίγο πιο ακριβό απ' όσα υπολογίζεις να ξοδέψεις, αλλά είναι πανέμορφο όπλο.» Ο Χάρι τού το έδωσε.

«Τι είναι;»

«Μια Weatherbee τέσσερα-εξήντα. Παίρνει πιο βαριές σφαίρες από οτιδήποτε έχω αυτή τη στιγμή στο μαγαζί. Θα πρέπει να παραγγείλω όσες θέλεις από το Σικάγο. Θα πάρει περίπου μία εβδομάδα. Είναι ένα τέλεια ζυγισμένο όπλο. Η κινητική ενέργεια της σφαίρας όταν βγαίνει από την κάννη είναι τουλάχιστον τρεισήμισι τόνους... Σαν να χτυπάς κάποιον με λιμουζίνα. Αν πετύχεις αρσενικό ελάφι στο κεφάλι μ' αυτό, θα πρέπει να πάρεις μόνο την ουρά του για τρόπαιο.»

«Δεν ξέρω», είπε, και ακούστηκε κάπως δύσπιστος, παρόλο που είχε αποφασίσει ότι ήθελε το συγκεκριμένο τουφέκι. «Ξέρω ότι στον Νικ αρέσουν τα τρόπαια. Είναι μέρος του...»

«Σίγουρα», είπε ο Χάρι, ενώ έπαιρνε τη Weatherbee και άνοιγε τη θαλάμη. Η τρύπα έμοιαζε τόσο μεγάλη, που εκεί μέσα θα μπορούσε να χωρέσει ολόκληρο ταχυδρομικό περιστερί. «Κανένας δεν πάει στο Μπόκα Ρίο για να φέρει κρέας. Έτσι, ο ξάδερφός σου, όπως όλοι, ρίχνει κι αυτός στην κοιλιά. Με αυτό το τουφέκι, δεν χρειάζεται να ανησυχεί μήπως χρειαστεί να κυνηγήσει το θήραμα για δώδεκα μίλια στα βουνά, με το ζωντανό να υποφέρει όλη αυτή την ώρα, για να μη μιλήσω για το δείπνο που θα χάσει. Τούτο δω το μωράκι θα σκορπίσει τα σωθικά του ελαφιού σε ακτίνα έξι μέτρων.»

«Πόσο;»

«Θα φτάσω κι εκεί. Δεν μπορώ να την πουλήσω σε κάποιον από την πόλη. Ποιος θέλει ένα αντιαρματικό σ' ένα μέρος όπου δεν μπορείς να κυνηγήσεις παρά μόνο φασιανούς; Άσε που, αν τους μαγειρέψεις, νομίζεις ότι τρως καυσαέριο. Η λιανική της είναι εννιακόσια πενήντα, χονδρική εξακόσια τριάντα. Δική σου για εφτακόσια.»

«Έτσι φτάνουμε... σχεδόν στα χίλια δολάρια.»

«Σε παραγγελίες πάνω από τριακόσια δολάρια έχουμε έκπτωση δέκα τοις εκατό. Αυτό ρίχνει το ποσό στα εννιακόσια.» Σήκωσε τους ώμους του. «Αν διαλέξεις αυτό το όπλο για τον ξάδερφό σου, μπορώ να σου εγγυηθώ ότι δεν θα έχει άλλο τέτοιο στη συλλογή του. Αν έχει, θα σ' το πάρω πίσω για εφτακόσια πενήντα. Σ' το εγγυώμαι γραπτώς αν θέλεις, τόσο σίγουρος είμαι.»

«Αλήθεια;»

«Απολύτως. Βέβαια, αν είναι πολύ ακριβό για σένα, εντάξει, πάω πάσο. Μπορούμε να δούμε κάποια άλλα όπλα. Όμως, αν έχει αληθινό πάθος με το αντικείμενο, δεν έχω στο μαγαζί κάτι άλλο για το οποίο είμαι σίγουρος ότι δεν θα το έχει ήδη.»

«Κατάλαβα.» Φαινόταν σκεπτικός. «Έχεις τηλέφωνο;»

«Ναι, βέβαια, εκεί πίσω. Θέλεις να τηλεφωνήσεις στη γυναικά σου για να το συζητήσετε;»

«Νομίζω ότι θα ήταν καλό.»

«Βέβαια. Έλα.»

Ο Χάρι τον οδήγησε σ' ένα βοηθητικό δωμάτιο γεμάτο πράγματα. Υπήρχε ένας πάγκος κι ένα χαρακωμένο ξύλινο τραπέζι με εξαρτήματα όπλων, ελατήρια, υγρά καθαρισμού, φυλλάδια και μπουκαλάκια με ετικέτες που περιείχαν μολυβένια βλήματα.

«Το τηλέφωνο είναι εκεί», είπε ο Χάρι.

Κάθισε, σήκωσε το ακουστικό και σχημάτισε το νούμερο. Ο Χάρι γύρισε για να πάρει το Magnum και να το βάλει στο κουτί.

«Σας ευχαριστούμε που καλέσατε την WDST Weatherphone», είπε, χαρωπά, η ηχογραφημένη φωνή. Για το απόγευμα προβλέπεται χιονόνερο, ενώ αργά το βράδυ ενδέχεται να έχουμε ελαφρές χιονοπτώσεις...»

«Έλα, Μαίρη», είπε. «Άκου, είμαι σ' ένα μαγαζί που το λένε Οπλοπωλείο Χάρβεϊ. Ναι, για τον Νίκι. Του πήρα το όπλο για το οποίο λέγαμε, κανένα πρόβλημα. Είχε ένα στη βιτρίνα. Έπειτα το παιδί εδώ μου έδειξε ένα τουφέκι...»

«...από αύριο το απόγευμα ο καιρός θα παρουσιάσει βελτίωση. Η θερμοκρασία απόψε θα φτάσει τον έναν βαθμό υπό το μηδέν και αύριο τους μείον εφτά. Πιθανότητες βροχόπτωσης για απόψε...»

«Οπότε τι λες να κάνω;» Ο Χάρι στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας πίσω του· διέκρινε τη σκιά του.

«Ναι», είπε. «Αυτό το ξέρω.»

«Σας ευχαριστούμε που καλέσατε την WDST Weatherphone. Για τη μετεωρολογική σας ενημέρωση μπορείτε να παρακολουθείτε την εκπομπή του Newsplus-Sixty με τον Μπομπ Ρέινολντς κάθε μέρα στις έξι, εκτός Σαββάτου και Κυριακής.»

«Ναι, βέβαια, *το ξέρω* ότι είναι πολλά.»

«Σας ευχαριστούμε που καλέσατε την WDST Weatherphone. Για το απόγευμα προβλέπεται χιονόνερο, ενώ αργά το βράδυ...»

«Είσαι σίγουρη, γλυκιά μου;»

«Πιθανότητες βροχόπτωσης για απόψε ογδόντα τοις εκατό, αύριο...»

«Εντάξει τότε.» Γύρισε στον πάγκο, έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο στον Χάρι και σχημάτισε έναν κύκλο με τον δείκτη και τον αντίχειρα του δεξιού του χεριού, δίνοντάς του να καταλάβει ότι όλα πήγαιναν πρίμα. «Είναι καλό παιδί. Είπε ότι μπορεί να μου εγγυηθεί πως ο Νικ δεν έχει τέτοιο όπλο.»

«... μέχρι αύριο το απόγευμα. Χαμηλό βαρομετρικό απόψε...»

«Κι εγώ σ' αγαπώ, Μέιρ.» Κατέβασε το ακουστικό. Χριστέ μου, Φρέντι, αυτό ήταν μεγάλη μαγκιά. Ναι, Τζορτζ, ήταν. Ήταν. Σηκώθηκε όρθιος. «Συμφωνεί, αν πω εγώ το οκέι. Και το λέω.»

Ο Χάρι χαμογέλασε. «Τι θα έκανες αν σου χάριζε μια Thunderbird;»

Ανταπέδωσε το χαμόγελο. «Θα του την επέστρεφα πριν την ανοίξω.»

Καθώς έβγαιναν, ο Χάρι ρώτησε: «Επιταγή ή χρέωση;»

«American Express, αν δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Σκέτο χρυσάφι.»

Έβγαλε την πιστωτική του. Στην ειδική λωρίδα στο πίσω μέρος έγραψε:

ΜΠΑΡΤΟΝ ΤΖΟΡΤΖ ΝΤΟΥΣ

«Είσαι σίγουρος ότι οι σφαίρες θα φτάσουν έγκαιρα ώστε να μπορέσω να τις στείλω στον Φρεντ μαζί με τα υπόλοιπα;»

Ο Χάρι σήκωσε το κεφάλι του από τον κενό χώρο της πιστωτικής. «Φρεντ;»

Το χαμόγελό του μεγάλωσε. «Ο Νικ είναι ο Φρεντ και ο Φρεντ είναι ο Νικ», είπε. «Νικόλας Φρέντερικ Άνταμς. Είναι ένα αστείο για το όνομά του. Από τότε που ήμαστε παιδιά.»

«Α!» Χαμογέλασε από ευγένεια, όπως κάνουν οι άνθρωποι μόλις έχουν ακούσει ένα αστείο που δεν κατάλαβαν. «Μπορείς να υπογράψεις εδώ;»

Υπέγραψε.

Ο Χάρι έβγαλε άλλο ένα τεφτέρι κάτω από τον πάγκο, έναν βαρύ τόμο με μια ατσάλινη αλυσίδα περασμένη στην επάνω αριστερή γωνία, κοντά στο δέσιμο. «Θα ήθελα επίσης το όνομα και τη διεύθυνσή σου εδώ, για τους Ομοσπονδιακούς.»

Ένιωσε τα δάχτυλά του να σφίγγονται πάνω στο στιλό. «Βεβαίως», είπε. «Κοίταξέ με, ποτέ δεν αγόρασα όπλο στη ζωή μου, και είμαι τρελός.» Έγραψε στο βιβλίο το όνομα και τη διεύθυνσή του:

Μπάρτον Τζορτζ Ντούς, 1241 Κρεστάλεν Στριτ Γουέστ

«Χώνουν τη μύτη τους παντού», είπε.

«Κι αυτό δεν είναι τίποτα σε σχέση με αυτά που θα ήθελαν να κάνουν», είπε ο Χάρι.

«Το ξέρω. Ξέρεις τι άκουσα στις ειδήσεις τις προάλλες; Θέλουν να περάσουν έναν νόμο που θα λέει ότι όποιος οδηγεί μηχανή θα πρέπει να φοράει ειδικό προστατευτικό για το στόμα. Για το στόμα, για όνομα του Θεού. Πες μου, είναι δουλειά της κυβέρνησης αν ένας άνθρωπος θέλει να ρισκάρει να σπάσει τις γέφυρες των δοντιών του;»

«Όχι, βέβαια, δεν είναι», είπε ο Χάρι καθώς έβαζε το βιβλίο του κάτω από τον πάγκο.

«Η, πάρε αυτή την προέκταση του αυτοκινητόδρομου που φτιάχνουν εκεί πέρα στη Γουέστερν. Κάποιος ξιπασμένος επιθεωρητής λέει “Θα περάσει αποδώ” και η Πολιτεία στέλνει στον κόσμο ένα σωρό γράμματα που λένε, “Συγγνώμη, αποδώ θα περάσουμε την προέκταση του 748. Έχετε έναν χρόνο για να βρείτε καινούριο σπίτι”...»

«Είναι ντροπή.»

«Ναι, είναι. Τι σημαίνει “αναγκαστική απαλλοτρίωση” για κάποιον που έχει ζήσει στο αναθεματισμένο σπίτι για είκοσι χρόνια; Όπου εκεί έκανε έρωτα με τη γυναίκα του, εκεί μεγάλωσαν το παιδί τους και εκεί βρίσκει ζεστασιά όταν επιστρέφει από τα ταξίδια; Είναι μια φράση βγαλμένη από τα νομικά βιβλία, κάτι που έφτιαξαν μόνο και μόνο για να μπορέσουν να σε τσακίσουν πιο εύκολα.»

Τον νου σου, τον νου σου. Όμως το ρελέ ήταν λιγάκι αργό, οπότε πρόλαβε να περάσει λίγο ρεύμα.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Χάρι.

«Ναι. Έφαγα ένα τεράστιο σάντουιτς για μεσημεριανό, αλλά ήταν μαλακία μου. Τώρα ρεύομαι σαν τρελός.»

«Δοκίμασε ένα απ’ αυτά», είπε ο Χάρι κι έβγαλε ένα ρολό χάρπια από την τσέπη στο στήθος του. Στο περιτύλιγμα ήταν γραμμένη η λέξη:

ROLAIDS

«Ευχαριστώ» είπε. Έβγαλε ένα από πάνω πάνω και το έριξε στο στόμα του, χωρίς να νοιαστεί για το χνούδι που είχε πιάσει το χάπι από το βαμβακερό ύφασμα της τσέπης. Δες με, παίζω σε διαφήμιση στην τηλεόραση. Απορροφά τα υγρά του στομάχου σου σαράντα επτά φορές το βάρος του.

«Πάντα πιάνουν με μένα», είπε ο Χάρι.

«Σχετικά με τις σφαίρες...»

«Βέβαια. Μία εβδομάδα. Το πολύ δύο. Θα σου παραγγείλω εβδομήντα φυσίγγια.»

«Άκου, γιατί δεν κρατάς αυτά τα όπλα εδώ; Κρέμασέ τους μια ταμπέλα με το όνομά μου ή κάτι τέτοιο. Μπορεί να είμαι χαζός, αλλά δεν τα θέλω μες στο σπίτι μου. Σου φαίνεται χαζό, έτσι δεν είναι;»

«Ο καθένας με τα κολλήματά του», είπε ήρεμα ο Χάρι.

«Εντάξει. Κάτσε να σου γράψω το νούμερο του γραφείου μου. Όταν έρθουν αυτές οι σφαίρες...»

«Τα φυσίγγια...» τον διέκοψε ο Χάρι. «Φυσίγγια ή βλήματα.»

«Φυσίγγια», είπε χαμογελώντας. «Όταν φτάσουν, πάρε με ένα τηλέφωνο. Θα έρθω να πάρω τα όπλα και να φροντίσω για την αποστολή τους. Η Υπηρεσία Δεμάτων του Ταχυδρομείου αναλαμβάνει όπλα, έτσι δεν είναι;»

«Και βέβαια. Ο ξάδερφός σου θα πρέπει να υπογράψει γι' αυτά όταν τα παραλάβει, αυτό είναι όλο.»

Έγραψε το όνομά του σ' ένα από τα επισκεπτήρια του Χάρι. Η κάρτα έγραφε:

Χάρολντ Σουίνερτον 849-6330

ΟΠΛΟΠΩΛΕΙΟ ΧΑΡΒΕΪ
Πυρομαχικά – Όπλα αντίκες

«Λοιπόν», είπε. «Αν εσύ είσαι ο Χάρολντ, ποιος είναι ο Χάρβεϊ;»

*«Άκουγα τον εαυτό μου. Αλλά, μέσα τους, οι άνθρωποι μιλούν
μια διαφορετική γλώσσα.»*

Για τον Μπάρτον Ντόους πλησιάζει το τέλος. Η προέκταση του αυτοκινητόδρομου 748 θα ισοπεδώσει την ίδια του την ύπαρξη. Όχι μόνο θα περάσει πάνω από το καθαριστήριο όπου βγάζει το ψωμί του, αλλά θα γκρεμίσει και το σπίτι που ζει.

Ξαφνικά, στο μυαλό του Μπαρτ συμβαίνει κάτι για το οποίο δεν θα μπορούσαν –ούτε κατά διάνοια– να είναι προετοιμασμένοι οι άκαρδοι γραφειοκράτες: ένα ολοκληρωτικό βραχυκύκλωμα των εγκεφαλικών συνάψεων που εμποδίζουν έναν συνηθισμένο, φιλήσυχο άνθρωπο να στραφεί στη βία. Έτσι, ενώ οι αμείλικτοι «τροχοί της προόδου» –και ένα συνεργείο κατεδαφίσεων– συνεχίζουν το έργο τους στη γειτονιά του, εκείνος είναι αποφασισμένος να μην παραδώσει τίποτα χωρίς μάχη. Για την ακρίβεια, είναι πανέτοιμος να πυροδοτήσει μια εκρηκτική αντιπαράθεση με τις δυνάμεις του Νόμου που έχουν εκστρατεύσει εναντίον του...

*«Ο Στίβεν Κινγκ ξέρει πολύ καλά πώς να υπνωτίζει τον αναγνώστη
–όποιο όνομα κι αν χρησιμοποιεί.»*

–Chicago Sun-Times

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237835
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-798-2

9 789604 617982